

Az első szerelmedet
sosem felejtet el.
Még akkor sem, ha el kellene.

DROWNING ERIN

erin mélységei

fine
selection

ELIZABETH O'ROARK

ELIZABETH O'ROARK

DROWNING ERIN

erin mélységei

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1

ERIN

ELINDUL A ZENE. Most nekem kell végigmennem a padsorok között.

A kezemben egy bazsarózsából és fehér rózsából álló csokrot szorongatok. Nagy levegőt veszek.

Olivia, a menyasszony, ott várakozik mögöttem az árnyékban, és meglepően nyugodt ahhoz képest, milyen sokáig ellenállt a házasság gondolatának. Én vagyok az, akinek túl gyorsan ver a szíve, és ennek semmi köze a felém forduló arcokhoz.

Ne nézz rá!

Nézd levegőnek, felejtsd el!

Már vagy ezerszer mondtam ezt magamnak, bár én sem tudom, minek – még sosem működött. Még most is, amikor a koszorúslányi teendőimre kellene koncentrálnom, és Rob is ott ül valahol a vendégek között, képtelen vagyok visszafogni magamat. Öt lépést is alig tettem meg a sorok között, de a tekintetem máris azt az egyetlen embert keresi, akit nem kellene: a vőlegény tanúját.

A bátyja jobbján áll, és úgy néz rám, ahogy sokszor az elmúlt pár hónapban: mintha legszívesebben elevenen felfalna, ha megengedném neki. Szeme kék, mint a tenger, és amikor a tekintetünk találkozik, a szívem nemcsak dobog, hanem egyenesen ki akar ugrani a

mellkasomból. Egyetlen nagy szaltó, amikor öt-hat dobbanásnak kellett volna történnie. És a fejemben könyörögni kezdek neki. *Még nincs túl késő. Kérlek, hozd rendbe!*

Amikor kinyitom a szemem, még mindig neki könyörgök. Egy másodpercig a cselló mélabús melódiájára számítok, és meglep, hogy csak a szokásos reggeli zajokat hallom: a csapból folyó víz csobogását, a villanyborotva zúgását. A szívem még akkor is hevesen dobog, amikor az éjjeliszekrény felé fordulok, és felhúzom az ujjamra az eljegyzési gyűrűmet.

Hihetetlen, hogy annyi év után még mindig ezt álmodom. Hihetetlen, hogy még mindig olyasvalakiről álmodom, aki azt sem érdemelte meg, hogy egy percet is pazaroljak rá.

A terapeuta, akihez elmentem, azt mondta, ez csak házasság előtti pánik, és mindenkivel megeshet. Őszintén remélem, hogy igaza volt.

Rob bukkan elő a fürdőszobából egy szál törülközőben.

– Bocsáss meg! – szabadkozik összevont szemöldökkel. – Próbáltam halk lenni. Aludj csak vissza!

– Oldalast sütöttem tegnap este – jelentem be nagy ásítással.

Rob a hajába szánt.

– Sajnálom, szívem. Egy hülye ügyféltalálkozón ragadtam, nem gondoltam, hogy ilyen sokáig fog tartani.

Nehéz haragudni rá, amikor tudom, hogy alig pár órát aludt. És azért is nehéz haragudni rá, mert éppen most keltem fel egy szexuálisan túlfűtött álomból, amiben valaki más játszotta a főszerepet. Elfinitorodom az emlékre, és azt kívánom, bár le tudnám szorítani a víz alá ezt az álmot, hogy lehúzza az ár, és soha többé ne tudjon felbukkanni.

Rob elővesz egy bokszeralsót, és ledobja a törülközőt, felvillantva előttem tökéletes testét, amit az edzőteremben töltött hosszú óráknak köszönhet. Öröm nézni, ahogy öltözik, még ilyenkor, hajnalok hajnalán is.

– Tudod, ha már mindketten ébren vagyunk, és kivételesen egy helyen, egy időben – vetem fel –, van ötletem, mit csinálnék szívesebben az alvásnál.

A válla lemondón megereszkedik, és bocsánatkérően néz rám. Előre tudtam, hogy vissza fog utasítani. Nem is tudom, miért próbálkoztam.

– Amszterdamban nyolc órával korábban van, édes – feleli. – Tényleg indulnom kell, de hamar hazajövök.

A vacsorára. A vacsorára, amihez elmondhatatlanul nincs kedvem.

– Ne is emlékeztess rá! – nyögök fel.

Rob felvonja a szemöldökét.

– Ugyan már, Erin! Brendan négy évig távol volt, csak kibírsz vele egy sima étkezést. Amúgy is együtt lesztek keresztszülők, nem?

Caroline, Olivia második gyereke a leggyönyörűbb kislány, akit valaha láttam, és a szeme pont olyan, mint a nagybátyjéé. Lehet, hogy halálos veszélyt jelent a népszerűség ötven százaléka, de nincs még egy férfi, akinek olyan szeme lenne, mint Brendannek – halvány, szinte áttetsző kék, mint a tengerben lecsiszolt, fénylő üvegszilánk.

Régen szerettem az ilyen üveget. De többé már nem.

– De igen, és ha a keresztelőn találkozunk, az már így is bőven elég együtt töltött idő nekem, erről biztosíthatlak.

– Megígérted, hogy kedves leszel – figyelmeztet.

– Csak azt ígértem meg, hogy udvarias leszek. Ami, lefogadom, így is több, mint amit tőle várhatok.

Ha kérnék, se tudnám megmagyarázni ezt az érzést. A Brendan iránt érzett gyűlöletem olyan, mint valamiféle mélyből felbukkanó vízforrás: amikor azt hiszem, már minden cseppje a felszínre tört, akkor is tovább táplálja valami.

Kivéve, amikor róla álmodom. Mert olyankor mintha nem gyűlölném annyira.

2

ERIN

EGY DOSSZIÉ LANDOL ELEGÁNS LASSÚSÁGGAL AZ ASZTALOMON. Fel-
nézek a kis bokszom falára, ami felett a kollégám, Harper bá-
mul le rám.

– Feltettem valamit a Pinterest-faladra – közli. – A csokor kálából
van, és olyan narancssárga szalaggal van átkötve, ami illene a szalag-
hoz a koszorúslányok ruháján.

Harper lelkesedését a jövőbeni esküvőm iránt rendkívül szórakoz-
tatónak találom annak fényében, hogy ő mennyire ellenez minden-
féle elköteleződést.

– A szalag *milyen* koszorúslányok ruháján? – kérdezem. – Még a
dátumot sem döntöttük el.

Leugrik, megkerüli az asztalomat, és néhány mappát a földre hajít,
hogy el tudjon helyezkedni az asztalon.

– Mert – idézlek – „túl elfoglalt vagy”? Egy olyan munkával, amit
utálsz, jegyezném meg – folytatja nagy sóhajtással. – Amúgy mit
mondott Rob a pénzről?

Felvonom a szemöldökömet.

– *Milyen* pénzről?

– Arról, amit az öcsédnek adtál kölcsön – vágja rá. – Hallottalak tegnap a telefonon.

Nevetek, bár némileg bosszúsán. Nagyon bírom Harpert, de fogalma sincs a határokról.

– Tudom, hogy halljuk egymás telefonbeszélgetéseit – felelem –, de legalább úgy kellene tennünk, mintha nem hallgatóznánk szándékosan.

Bólint, de ezzel csak azt jelzi, hogy felfogta, amit mondok, azt nem ismerné el, hogy igazam van.

– Kerülöd a kérdést, vagyis vagy nem árultad el Robnak, vagy nagyon dühös volt miatta.

Megvonom a vállamat.

– Aludtam, amikor tegnap este hazaért. Amúgy meg az én pénzem. Nincs szükségem az engedélyére, ha kölcsön akarok adni egy családtagomnak.

– Egy családtagodnak, aki drogfüggő – helyesbít.

– Gyógyulófélben levő függő – vágom rá.

Erre felvonja a szemöldökét, és nem ok nélkül. Az utóbbi években, mióta Harperrel dolgozom, Sean többször esett vissza, mint ahányszor kimászott a gödörből.

Mindketten halljuk a főnökünk hamis füttyörészését a folyosón. Intek Harpernek, hogy menjen vissza a saját bokszába, de ő csak keresztbe teszi a lábát, és gondtalanul lógázni kezdi. Szemben mindenki mással, Harper nagy ívben leszarja Timothy véleményét. Néha azt hiszem, hogy *akarja*, hogy kirúgják, és ezért nem is tudom igazán hibáztatni. Timothy egy személyben gondoskodott arról, hogy az ECU, vagyis az East Colorado Egyetem, az alma materem borzalmas munkahely legyen.

Timothy összepréselt ajkakkal érkezik meg hozzánk.

– Erin asztala nem a vízautomata, Harper – közli. – Nincs dolgod valahol?

Harper vállat von.

– Elmúlt fél öt, Timmy fiú. Már lehúztam a kártyámat.

– Itt nincsen kártya. Fizetésetek van – száll vitába Timothy. – Ha tényleg végeztél a munkáddal mára, amit erősen kételek, kérlek, sétálj tovább, és hagyd, hogy a többi alkalmazottunk dolgozzon!

Harpernek természetesen arcizma sem rezdül, csak addig mered Timothyra, míg az végül tovább nem sétál.

– Tudod, miről álmodozom néha? – kérdezi. – Arról, hogy egy gyárban dolgozom. Valami egyszerűt, mondjuk, hogy hárompercenként meg kell nyomnom egy gombot, vagy ilyesmi.

Én is elképzelem: egy munka, ahol csak egy gombot kell megnyomni, és ahol nincs Tim, aki javaslatokat tesz arra, hogyan lehetne jobban megnyomni azt a gombot. Felsóhajtok.

– Valóban jól hangzik.

– És lenne egy dögös gyári munkás srác is, aki az egész napját azzal tölti, hogy mocskos dolgokat suttog a fülembe – folytatja Harper ábrándos hangon. – Szóval csak megnyomom a gombot, és időben lelépek, hogy aztán olyasmit műveljek vele, amiről nem illik beszélni.

Egy pillanatra belém hasít az irigység. A szex Harper számára olyan, mint a legjobb vidámpark, egy hullámvasút, amire valahányszor felszáll, az élmény egyre csak jobb lesz.

– Ha én gyárban dolgoznék, szerintem csak többet aludnék.

– Akkor Rob valamit rosszul csinál – vágja rá Harper. – Azért nem vagytok együtt *annyira* régóta. Még izgalmasnak kellene lennie.

Nem várom, hogy megértse, mert egészen máshogy nőtt fel, mint én. Én nem az izgalmat keresem. Egyszerűen a fájdalom hiányára vágyom. És ezért pontosan azt kaptam, amit akartam.

3

ERIN

Brendannel az étteremnél találkozunk, és már az autóban görcsben áll a gyomrom, ahogy minden kellemetlen esemény előtt szokta. Alig láttam Brendant azóta, hogy négy éve Olaszországba költözött, és biztos nem lesz gond, mégsem tudok szabadulni ettől az érzéstől... az idegességtől, a félelemtől, a várakozástól.

Felhasználhatnám ezt az időt arra, hogy beszámolok Robnak a pénzről, amit az öcsémnek adtam kölcsön, de már így is túl feszült vagyok a következő pár óra miatt. És túlzottan neheztelek is miattuk.

Elméletben a ma este dupla randi lenne, bár nem tudom, a *randevú* megfelelő szó-e, ha le akarom írni Brendan kapcsolatát bármilyen nővel.

– És olyasvalakit hoz, akit ismer – kérdezem Robot, amikor leparkolunk az étterem előtt –, vagy csak valami csajt, akivel tegnap éjszaka lefeküdt, és nem tudta lerázni?

– Erin – vonja fel a szemöldökét Rob –, adj neki esélyt!

Persze. Mintha Brendan adna *nekem* esélyt. Bármilyen kevésbé kedvelem én, ő még kevésbé kedvel engem: már nem is számolom, hányszor próbálta meggyőzni Robot, hogy ejtsen engem.

Amint kilépünk a teraszra, meghallom Brendan nevetését, a hangot, amit bárhol felismernék. Mélyebb Robénál, zengő, öblös nevetés,

ami mintha a tüdeje mélyéből törne fel. Szinte biztos vagyok benne, hogy csak ezzel be tudna csajozni, és még az arcát se kellene megmutatnia hozzá.

A hang felé fordulok, és a szívem rögtön megdobban.

A kandalló mellett ül, lábát szétártá, keze a tarkóján: ország-világ előtt úgy néz ki, mint egy pasi, aki a nap harmadik szopására vár, és amennyire ismerem, ez talán nem is áll olyan távol az igazságtól.

Megváltozott. Az ajka még mindig már szinte bűnösen puha, de eltűnt a kisfiúsága. Szélesebb lett a válla, a haját rövidre vágva hordja, és régen volt valami gyengédség az arcán, aminek most nyomát se látom. Brendantól eddig is mindig nehezebben szedtem a levegőt, de ez az új, keményebb változat mintha minden oxigént elszívna a környezetemből.

Felénk fordítja a fejét, és a tekintete rögtön megtalálja az enyémet. Egy másodpercre megvillan benne valami, de mire feláll, bármi is volt az, már nyoma sincs.

Amikor odaérünk hozzá, vállba bokszolja Robot, aztán megfordul, és megölel. Rob sem éppen kis növésű, de Brendan mellett eltörpülök, olyan, mintha össze tudna zúzni, ha nem vigyáz. Arcom a pulcsi-jához simul, és egy pillanatra megcsapja az orrom a szappan és az ő illata, valami végtelenül ismerős, hiába kívánom, hogy bár ne lenne az.

Elhúzódom tőle, és gyorsan a mellette álldogáló csinos vöröskéhez fordulok. Tudom, eleve úgy érkeztem ide, hogy utálni fogom, de annyira megkönnyíti, amikor úgy mosolyog Brendanre, mint valami hírességre, akivel sikerült nyernie egy randit. Azt mondja, Joie-nak hívják, és le is betűzi nekem, mintha ezek után levelezőtársak lennénk. De nem leszünk. Brendan amúgy sem tűnik fel ugyanazzal a csajjal kétszer egymás után.

– Hallom, időszerű a gratuláció – mondja Brendan. – Mikor lesz a nagy nap?

– Addig még nem jutottunk el – feleli Rob –, mert az *egyikünk* nem hajlandó megjelölni egy dátumot. – Igyekszik úgy mondani, mintha viccelődne, de hallom a hangjában a neheztelést.

Brendan kényelmesen elhelyezkedik a székében.

– Tudjátok, Európában kifejezetten gyakori, hogy a párok eljegyzik egymást, aztán annyiban hagyják a dolgot.

– Hallod, drágám? – fordulok Robhoz. – Csak európai módra álllok a dologhoz.

– Csakhogy én nem akarok európai lányt. Én a New Jersey-i ír csajomat akarom – vágja rá Rob, és szeretetteljes mosollyal a fülem mögé simítja a hajamat. – És én *akarok* esküvőt.

Brendan olyan tekintettel figyel minket, amit nem tudok hova tenni. Van benne némi lenézés, de mégis távoli, mintha állatok lennének egy ketreceben, és ő kénytelen megfigyelni minket. Mondjuk, logikus. Egyetlen komoly kapcsolatáról tudok egy lánnyal Olaszországban, de az se tartott sokáig.

Joie mosolyog, és mond valami semmitmondó dolgot arról, hogy ez milyen szuper. Nem vagyok benne biztos, hogy az esküvőnkre utal, vagy egyszerűen arra a tényre, hogy Rob akar esküvőt. Rögtön biztosíthatnám róla, hogy ha egyszer ő is szeretne férjhez menni, akkor Brendannel nagyon mellényúlt.

– És mi van veled? – érdeklődik Rob. – Beszéltél valami bringás túraszervező cégről. Mi a terved?

– Még mindig irodahelyiséget keresek, de remélem, hogy júniusban megnyitunk – mondja Brendan.

– Biztos az összes megtakarításodat ebbe az üzletbe akarod fektetni? – kérdezi Rob. – Az újonnan induló vállalkozások nagy része az első évben lehúzza a rolót.

Brendan mosolya elhalványul.

– Olyasmibe fektetem a pénzem, ami mindennap boldoggá tesz majd. Mégis mi mást csinálnék a pénzemmel?

– Féltretehetnéd – felel azonnal Rob, és a hangjában bujkáló leereszkedéstől vacogni kezd a fogam. Bármennyire nem kedvelem Brendant, nagyon unom, ahogy az emberek lehúzzák az álmait. Pontosan ilyen hülyeségeket hallgat a bátyjától is. – Minden egyes pennynek, amit elteszel, exponenciálisan nő az értéke a nyugdíjas évekig.

A boldogságra gondolj azután, hogy megszerezted azt, amire szükség van a talpon maradáshoz.

Brendan tekintete elfelhősödik.

– Nézd! – kezdi. – Vannak emberek, akik ugyanazt az unalmas szart akarják csinálni, valahányszor munkába mennek. Ugyanezek a csávók azok, akik nem mernek fekete pályán síelni vagy komolyabb hullámokon szörfözni. Szívesen hallgatják a kellemes, jól dúdolható zenéket a negyvenöt perces ingázás alatt, de sosem nyomulnának be pogózni a tömegbe. Ez nem igazi élet. Csak nézik az életet, mintha valami tévéműsort bámulnának. És nekem olyan lenne, mint egy halálbüntetés.

– Az én „halálbüntetésem” – feleli Rob nyugodt hangon – harminc éven belül neked is sokkal vonzóbb lesz majd.

– Arra számítok, hogy a nyugdíjas éveimet az alagsorodban tölthessem – vágja rá Brendan.

Rob elvigyorodik, és a feszültség elpárolog. Mindig ezt csinálják. Annyira különbözőek, hogy nehéz elképzelni, mi hozta őket össze barátként. Mégis úgy tűnik, a közös múltjuknál nincs szükségük több közös pontra.

– Akkor most anyukádnál laksz? – kérdezi Rob. – Az elég durva napi ingázás.

Brendan megvonja a vállát.

– Csak addig, amíg kiderül, hol lesz az irodánk. Akkor keresek valami közelebbi helyet.

– Lakj addig nálunk! – javasolja Rob. – Ott áll üresen a vendégház, én meg úgyis elutazom a városból.

Erre leesik az állam.

Brendan az utolsó ember, akivel egy államban akarnék lenni, nem-hogy egy otthonban, amivel Rob is abszolút tisztában van. És csak mert ő elutazik a városból, nem jelenti azt, hogy *én* sem maradok ott-hon.

Robnak nem tűnik fel a reakcióm, Brendannek viszont annál inkább.

A tekintetünk egy másodpercre összeakad, az övében egy pillanatra fenyegetés villan, amit olyan vigyor követ, amitől összekoccan a fogam.

– Biztos, hogy megfelel a párodnak is? – kérdezi Brendan Robtól, és felém biccent.

– Persze hogy megfelel – vágja rá Rob gondolkodás nélkül. – Nem igaz, édes? Legalább lenne valaki a közelben, amíg én távol vagyok.

Lehetetlen helyzetbe hozott. Nem mondhatom, hogy nem akarom elviselni Brendant, mert seggfejnek tűnnék.

– Csak nem tudom, kényelmesen érezné-e magát ott – próbálkozom. – Olyan kicsi a ház. És csak egy hétre utazol el. Szerintem el lennék egyedül is.

– Egy hétre? – kérdezi Brendan meglepetten, mintha ő mást halott volna.

– Valószínűleg annál többre – helyesbít Rob.

Ez a „valószínűleg annál többre” dolog nekem újdonság, de mielőtt rákérdezhetnék, megérkezik a pincér, hogy felvegye a rendelésünket, és ezzel Brendan ostoba randevúpartnere sikerrel magához ragadja a beszélgetés irányítását, mert elkezd kikérdezni a pincért az étlapról a különböző ételérzékenységei miatt. A pincér sztetket javasol, de Joie azt mondja, azt nem lehet.

– Túl sok glutén van benne – mondja.

– Glutén van a sztetkben? – kérdezem, miután a pincér távozott.

– Hát, ha a tehenek gabonát ettek, akkor te is azt eszed – feleli. – Ez a szakterületem.

Brendanre sandítok. Ez jónak ígérkezik.

– Ó! – lepődöm meg. – És mivel foglalkozol?

Joie belekortyol a borába, aztán halványan rám mosolyog.

– Orvos vagyok.

– Orvos? – kérdezem, és majdnem félrenyelem az italomat. Rob megrúgja a lábamat, de nem törődöm vele. Nem csak arról van szó, hogy a csaj egy idióta. Nagyon gyanús az is, hogy nem bocsátkozik részletekbe. – És pontosan milyen orvos?

– Energiaorvoslással foglalkozom – válaszolja. – A betegséget a lélekreszeink elvesztése okozza. Kapcsolatba lépek más síkról származó lényekkel, akik elvezetnek az elveszett részekhez.

Brendan önelégült, kárörvendő, ütnivaló arca némileg elkomorul. A jelek szerint ez neki is újdonság.

Rob a lábamra lép, de már túl késő, nem tudom visszafogni magamat.

– Óóóó! – kiáltok, és a legszélesebb mosolyomat villantom Brendanre. – Milyen érdekes! Azt hittem, azt mondd, igazi orvos vagy.

Erre Joie kicsit kihúzza magát a székében.

– Olyasmiket gyógyítottam meg, amikhez az orvosi diplomával rendelkezők hozzá se mertek nyúlni. Szívbetegséget, végstádiumú rákot. Megdöbbenél, mi mindent nem tud a hagyományos orvostudomány, emberekről és állatokról egyaránt.

Brendanre mosolygok.

– Te jó ég! – mondom. – Akkor a bátyád nagy balek volt, hogy anynyi időt elvesztegetett az orvosin.

Rob megint megrúg, mire elvonulok a mosdóba, és útközben dobok egy üzenetet Olivíának.

Will orvosi diplomája totál haszontalan – írom. – Brendan randipartnerre meg tudja gyógyítani a rákot azzal, hogy
KAPCSOLATBA LÉP MÁS SÍKRÓL SZÁRMAZÓ LÉNYEKKEL.

Újrarúszozom a számát, és megfogadom, hogy amikor visszamegyek, jobban viselkedem majd. Nem Joie hibája, hogy egy idióta, és az igazság az, hogy eleve nem is vele van problémám. Ami zavar, az Brendan, és az a szokása, hogy következetesen a külsőt választja a belső értékek ellenében.

Amikor kilépek a mosdóból, rögtön megtorpanok. Brendan ott vár az árnyékban, arcát csak a KIJÁRAT tábla neonfénye világítja meg. Szinte olyan, mint egy szobor, a vonásai markánsak, az álla éles vonalú és ajka puha és tökéletesen ívelt.

Jaj, miért nem tudok anélkül ránézni, hogy rögtön pornónarrátorrá változnék?

– Ez nem volt valami kedves, Erin – jegyzi meg.

– Én ugyan nem vagyok orvos – vágom rá –, de szerintem észre se vette.

– Mindig ilyen leszel, ha hazaviszek valakit, *lakótárs?*

Összehúszom a szemem. Pontosan tudja, hogy nem akarom, hogy a vendégházba költözzön. Valószínűleg pont ezért egyezett bele.

– Nem tudom – felelem. – Mindegyik „orvos” lesz, vagy kicsit azért nagyobb merítéssel dolgozol? Esetleg egy asztrológus is belefér? Vagy egy médium?

Belép a fénybe, és a szemében valami különös ragyogást látok, ami korábban nem volt ott. Mintha elektromosság szikrázna benne, és ez zavarba ejt.

– Nem – vágja rá –, de talán megpróbálok találni valakit, aki kihúzza azt a karót, amit lenyeltél.

Túl közel van hozzám, és hirtelen nehezemre esik tisztán gondolkodni.

– Ha így javasolsz édeshármast, hát inkább kihagyom.

Tovább fokozódik köztünk a feszültség. A pillantása olyan gyorsan siklik a számra, hogy szinte észre sem veszem.

És hirtelen eszembe jut egy másik pillanat. Amikor az egyik percben még vitatkoztunk, ahogy most, és a következőben a szája az enyémre tapadt, és a keze elindult a pólóm alá.

Ráébredek, hogy nem félek.

Izgatott vagyok.

Gyűlölöm, hogy Brendan képes belőlem érzelmet kiváltani, de főleg azt utálom, hogy képes *ezt* az érzelmet felébreszteni bennem.

Amikor visszatérek az asztalhoz, azon kapom magam, hogy nincs igazán étvágyam, pedig megérkeznek az ételek. Érzem, hogy Brendan engem figyel, de nem vagyok hajlandó ránézni.

Miért kellett hazajönnie? Miért nem maradhatott tovább távol?

És mennyit romlik még a helyzet, mielőtt újra elmegy?

– Nem hiszem el, hogy ezt csináltad – fordulok Robhoz, amint bezálltunk az autóba.

– Ugyan már, kicsim! Akkora a ház, ráadásul a vendégház teljesen különálló épület. Fel se fog tűnni, hogy ott van. Olyan lesz, mint egy szomszéd.

– Ami remek lenne, ha szeretném, hogy Brendan legyen a szomszédom – replikázom. – És nyilván te is pontosan tudod, hogy nem szeretném.

– Pedig egész kedves veled – sóhajt fel Rob. – Nem értem, mi a bajod veled.

– A problémám az, hogy főállásom van, és semmi kedvem minden este arra hazajönni, hogy Playboy-villát csinált a házunkból. Szóval remélem, világossá teszed, hogy nem akarok édeshármassal találkozni a jakuzziban, vagy bármi mással, amit elkerülhetetlenül kitalál.

Rob felsóhajt.

– Amikor Harpernek van édeshármasa, vagy jön össze vadidegekkel, alig várod, hogy elmeséld nekem. De ha Brendan csinálja, már készülsz is az ördögűzésre.

Igen, mert egészen más, ha Brendanről van szó.

– Ő csak... rossz hatással van.

– Rossz hatással van kire is, Erin? – kérdezi. – Hiszen általában nem is vagyok otthon.

Ez valószínűleg elég jó kérdés.

Az apám jóval később telefonál. A hangján hallom az alkoholt, ami nem újdonság. Kétségbeesettnek és zaklatottnak hangzik, ami szintén nem újdonság. Hála az égnek Rob mélyen alszik. Szerintem még sosem ébredt fel ezekre a hívásokra, ami óriási szerencse, mert egy csomó dolog van bennem és az életemben, amiről nem akarom, hogy tudjon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Szia, apa! – suttogom, kimegyek a hálósobából, és elhelyezkedem a kanapén a nappaliban. – Hol vagy?

Motyog valamit, ami Anson Streetnek hangzik, én meg megkérdem, hívjak-e neki taxit.

– Nem kell taxi – dadogja. – Jól vagyok. De nem találok az autómat.

– Apa, meg kell ígérned, hogy nem ülsz volánhoz, oké? Mondd meg a kocsmá nevéért!

Persze vitatkozni kezd, de nem ellenkezik sokáig. Ahhoz túl részeg és túl fáradt. Kihangosítom, amíg várjuk az autót, és mint mindig, a neki osztott lapok miatti haragja hamar könnyekbe fordul. Azt mondja, amit mindig, hogy sosem volt szerencséje, hogy kudarcot vallott, hogy jobb apának kellett volna lennie.

Hallgatni is fáj, és fáj tudni, milyen sokat szeretett volna, és milyen keveset ért el. Huszonhat éves vagyok, de most újra a gimnáziumban érzem magam, próbálom a sok boldogtalanság közepette a felszínen tartani az otthonomat, mielőtt romhalmazzá válna. És ahogy akkor, most is várok, amíg biztonságban hazaér, és csak utána engedem meg magamnak is a könnyeket.